

Edel Saunte: Det forekommer mig meget beklageligt, at den højtærede minister synes i sine synspunkter at gå direkte imod al den sagkundskab, han råder over i sit ministerium, og jeg vil ikke mindst i anledning af det citat, den ærede ordfører for udvalget lige gav os af en skolelæges udtalelser, ikke undlade at citere andre udtalelser. Vi har nemlig indhentet udtalelser fra en række skolelæger, og det er så ejendommeligt, at den ærede ordfører citerede den eneste udtalelse fra en skolelæge, der indeholdt den tendens, som det passede i den ærede ordførers kram at fremhæve. Jeg vil derfor tillade mig at citere lidt af, hvad sundhedsstyrelsen siger, altså den instans, som burde have været ministerens grundlag for hans saglige indstilling overfor sagen. Sundhedsstyrelsen slutter med at sige i det ene af de indlæg, den har sendt ministeren — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —

„Som det fremgår af det ovenfor anførte, må sundhedsstyrelsen tillægge det den allerstørste betydning, at man søger at bevare og udvide skolebespisningen mest muligt.“

Jeg synes ikke, man kan få renere ord for pengene med hensyn til skolebespisningens værdi.

I den anden redegørelse, vi har fået, der beskæftiger sig med spørgsmålet ernæringsforhold, findes der en stor tabel over, hvilke forskellige ernæringstyper de forskellige personer skal have; man sammenligner voksne mænds behov med børns behov, og så siger man:

„Det ses af tabellen, at børn i forhold til deres legemsvægt kræver tilførsel af langt større mængder føde udtrykt i kalorier end en voksen mand. Det ses endvidere, at børn pr. kalorieenhed har et særlig stort behov for kalk, jern, A- og C-vitamin i sammenligning med det tilsvarende behov pr. kalorieenhed hos en voksen mand.“

Medens det store kaloriebehov i det væsentlige reguleres af en forøget appetit, er det netop forståelsen af børnenes særligt store behov for æggehvitestof, kalk, jern, A- og C-vitamin, som ikke rigtig er trængt ud i befolkningen. Dette behov kan kun dækkes, såfremt der i familierne foretages en „skæv“ fordeling af familiemedlemmernes føde, således at der tages særligt hensyn til børnene og andre familiemedlemmer med særlig stort behov. Hvis skolebespisningen derfor tilrettelægges med henblik på sikring af den optimale føde for alle børn, er man

enig med skoleoverlægen i København i, at skolebespisningen må gennemføres under hele skolegangen og for alle børn.“

Der er altså ikke nogen som helst tvivl om, hvorledes sagkundskaben stiller sig med hensyn til skolebespisningen. Vi har som nævnt fået udtalelser fra skoleoverlæger over hele landet, nemlig i alle de byer, der foranstalter skolebespisning, og erklæringerne fra disse skolelæger fylder 10 folioark. Og praktisk taget alle, undtagen skolelægerne i Rødovre og Randers, går klart ind for en skolebespisning for alle klasser, men siger, at skal man indskrænke, er det bedst at gennemføre skolebespisning for de mindste klasser og lade de ældste gå ud. Men det kan ikke optages som en rådgivning gående ud på, at man skal lade de ældste gå ud. Problemet er et helt andet.

Spørgsmålet er: Skal man spare på dette for børnene livsvigtige område? Og der mener jeg, at man ikke bør spare. Når den højtærede minister mener at turde sige, at ude i landet er stemningen for at nedskære skolebespisningen, kan det kun være en ganske speciel kreds af mennesker, den højtærede minister har talt med. Jeg kan forsikre ministeren om, at ingen af de koner, hvis børn går i skole, ønsker skolebespisningen nedskåret, og at alle de fædre, som nu skal til at skaffe mulighed for, at børnene kan få deres madpakker med, sikkert heller ikke er begejstrede. At ministeren vil kunne finde en enkelt repræsentant for kommunerne, som vil være interesseret i at kunne spare nogle penge, giver jeg ikke ret meget for. Det, der betyder noget, er, hvordan den almindelige befolkning stiller sig til dette problem, og det er min opfattelse, at den almindelige befolkning ønsker at bevare skolebespisningen i størst mulig udstrækning. Derfor mener jeg, at man bør stemme for det ændringsforslag, som mit parti har stillet.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Også jeg blev noget ophidset over at høre den gengivelse, som det ærede medlem fru Erna Sørensen gav af sundhedsmyndighedernes udtalelser. Den oprindelige udtalelse, som vi fik fra sundhedsstyrelsen — den er ikke ældre end fra december 1950 —, gik positivt ind for den skolebespisning, vi havde, og endda for en udvidelse, hvis det var muligt, men klemte sagde man efterhånden, at under de nuværende forhold o. s. v. måtte man måske gå til dit og til dat.

Den højtærede minister synes at udtale sin tilfredshed med, at mit parti havde tilsluttet sig princippet i ministerens forslag.